

Julijan je ostajal po cel popoldan v postelji. Dopoldne in zvečer se je trudoma držal pokonci. Bilo mu je težko, vendar je Anici dovolil, da je šla sama na ulico. Še teže mu je bilo, ko ga je nekega večera zaprosila, če sme v gledališče. Vedela je, da on ne more iti. Julijanovo razmerje do Anice se je zadnji čas spremenilo. Vleklo ga je k njenemu telesu, da se je sam sebe bal; prvikrat se je prebudilo to čuvstvo čisto razločno v njem.

Rad bi jo imel pri sebi. Predvsem ga je ta večer mikala njena bližina. Vendar ji ni mogel odreči. Gledališče je bilo v neposredni bližini. Peli so ta večer zadnjič Tosco.

Spremil jo je do gledališke veže in gledal za njo, ki je za steklenimi vrati po tapetiranih stopnicah in med pozlačenimi kandelabri izginila v gnečo meščanov... Bilo mu je težko, da ni stopil k blagajni in zahteval listek.

Ko je zablodil v ulico, v kateri je stanoval, je stopil v mislih mimo hotela... Bilo mu je vse teže, da jo je pustil v gledališče. Hotel je položiti roke čez njen pas...

Ta večer je spoznal, kaj mu je Anica. Ni mu telo, duša mu je bila. Ne toliko kot ljubica, ne kot ženska. Stenska ura, ki tolče sekunde in polni človeka, solnce, ki kroži čez nebo, čas, ki beži. Nekaj nepopisljivega, nekaj nedopovedljivega.

Ko je legel in zaprl oči, ni mogel zaspati. Kolobarji so mu plesali pred očmi, čudno je plezalo po rdeče in zlato tapetirani sobi. Poslušal je, kakor bi hotel zaslišati sapo dekleta iz sosednje sobe. Zdelo se mu je, da jo sliši. Prevaralo ga je celo, da se je dvignil in poslušnil.

Poslušnil je ulici. Ropot voz in trobljenje avtomobilov je neprestano glušilo tišino. Koraki ljudi. Iz teh korakov je hotel razbrati korake Anice. Saj se je predstava komaj začela...

In je razmisлил njene besede, njeno vedenje in njene kretnje. Nato je razmisлил sebe od prvega početka in je mislil preko vseh muk do tega trenutka. Teh misli se je otesel. Pa je mislil s početka, vse v istem redu, brez početka...

Spanec ni hotel priti, telo je bilo bolj utrujeno nego prej. Naglo se je odločil in se

TINE KOS: SEJAVEC.

dvignil. Pogledal je na uro. Bila je blizu polnoči.

Stopil je na ulico in hodil pred gledališčem gori in doli. Kako naj bo brez nje? Kam bo šel, kadar nje ne bo? Takrat tudi njega ne bo več...

V to misel je odbila ura in so se prikazali prvi ljudje na vratih gledališča. Pomešal se je med nje, oči so trudoma begale, da ne bi zgrešile.

Zagledal jo je na vratih, njen obraz se je smehljal. Ali ga je zagledala in se smeje njemu?, je šinilo skozenj. Ko je zagledal moškega poleg nje, ki mu je segla z roko pod lakete, se mu je zasvetilo pred očmi. Iz vrtinca in črne megle je še razbral smeh tistega človeka.

Vencelj! Laž! Del je roko na čelo in se je uprl ob steno. Vrnila se mu je v hipu